

Arrest

nr. 202 947 van 25 april 2018

in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV en RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. LANDUYT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker, M.H.H., die volgens zijn verklaringen op 27 juni 2016, samen met drie minderjarige kinderen, België is binnengekomen, diende op 25 juli 2016 een asielaanvraag in. Eerste verzoekster, D.H., die volgens haar verklaringen op 2 juni 2016, samen met haar minderjarig kind, België is binnengekomen, diende op 2 juni 2016 een asielaanvraag in. Hun vingerafdrukken werden genomen op 9 maart 2016 in Griekenland (Eurodac). Op 26 juni 2016 werd hun vijfde kind, R., geboren in België.

Tweede verzoekster, B.H., die volgens haar verklaringen op 2 juni 2016 België is binnengekomen, diende op 2 juni 2016 een asielaanvraag in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 22 mei 2016 in Duitsland (Eurodac).

Tweede verzoeker, A.H., die volgens zijn verklaringen op 2 juni 2016 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 2 juni 2016 een asielaanvraag in. Op 4 juli 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is.

1.2. Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van voormelde verzoekers. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekende brief van 30 juni 2017 ter kennis werden gebracht, zijn de eerste vier bestreden beslissingen.

1.3. Derde verzoeker, Q.S.H., en derde verzoekster, R.H., die volgens hun verklaringen op 20 juli 2016 samen met hun vijf minderjarige kinderen België zijn binnengekomen, dienden op 25 juli 2016 een asielaanvraag in. Verzoekers' vingerafdrukken werden geregistreerd in het VIS (FRAKBL2015(...)).

1.4. Op 16 juni 2017 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van derde verzoeker en verzoekster, omdat zij geen gevolg gaven aan hun oproepingsbrief voor het CGVS-interview. Deze beslissingen werden ingetrokken.

Op 23 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van voormelde verzoekers. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekende brief van 23 november 2017 ter kennis werden gebracht, zijn de vijfde en zesde bestreden beslissing.

1.5. De bestreden beslissingen:

- De eerste bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van eerste verzoeker, M.H.H., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 25/07/2016
Overdracht CGVS: 28/07/2016*

Op 27 juni 2017 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u07 tot 11u18. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat CLAES Sophia (vervanger van PEETERS Dominique) was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kabul (stadsgedeelte Qowae- Markaz). Hier woonde u met uw moeder (H.B.: CG: (...)) en OV (...), uw vrouw (H.D.: CG: (...)) en OV (...), uw neef (H.A.: CG: (...)) en OV (...)) en uw vier kinderen. In het appartement aan de overkant woonden uw broer (H.Q.S.: CG:(...) en OV (...)) en diens vrouw (H.R.: CG: (...))B en OV (...)). Recentelijk kreeg u er nog een vijfde kind bij.

U baatte samen met uw broer H.Q.S. een winkel in bouwmaterialen uit. Op de 1ste dag van de tweede maand van 1395 (=20 april 2016) kwamen gewapende mannen een bestelling plaatsen.

Ze keerden terug na hun lunch om de bestelde goederen op te halen. U werd boos omdat ze niet onmiddellijk wouden betalen. De woordvoerder van deze groep bedreigde u waarop u hem duwde en hierbij zijn tulband omstootte. Deze woordvoerder wist u vervolgens te vertellen dat hij één van de

mannen van Mullah Tarakhel was. Ze begonnen u en uw broer te slaan, waarop de burens tussenkwamen en deze mannen vertrokken.

U trok dezelfde dag naar de politie om klacht in te dienen. De politie wist u te vertellen dat ze niets konden doen omdat Mullah Tarakhel veel macht had.

Dezelfde avond werd u gebeld door Mullah Tarakhel. Deze schold u uit voor ongelovige. U had niet alleen zijn mannen respectloos behandeld, u zou ook leveringen hebben gedaan voor de bouw van de gevangenis van Bagram. Mullah Tarakhel eiste 250 000 dollar van u.

De volgende dag stond u thuis klaar voor het avondeten, toen uw broer H.Q.S. de mannen van Mullah Tarakhel zag naderen. U vluchtte samen met uw broer naar het huis van een vriend, genaamd M. Met behulp van deze vriend en uw schoonvader konden jullie de volgende ochtend contact maken met uw familie. U kwam te weten dat de mannen van Mullah Tarakhel iedereen van uw familie hadden geslagen alsook met de dood hadden bedreigd. U liet hen overkomen naar uw locatie en besloot het land te ontvluchten.

U leefde nog ongeveer een week ondergedoken vooraleer samen met uw familie het land te verlaten. Samen met uw vrouw, uw vier kinderen, uw moeder, uw broer H.Q.S., diens vrouw, hun vijf kinderen en uw neef verliet u met het vliegtuig Afghanistan. U weet niet waar u landde noch welke landen u doorkruiste vooraleer u op 27 juni 2016 in België aankwam. U vroeg asiel aan op 25 juli 2016. In Griekenland werden op 9 maart 2016 uw vingerafdrukken genomen. Onderweg splitste uw familie zich op.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat Mullah Tarakhel u en uw familieleden zal vermoorden.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw familie volgende documenten neer: facturen van uw winkel, een werkvergunning, foto's van uw winkel en uw huis, uw eigen taskara, die van uw vrouw, uw vijf kinderen, uw moeder en van uw neef H.A. Verder legt u een brief neer die uw probleem bevestigt, de klacht die u indiende bij de politie alsook tal van krantenartikelen over Mullah Tarakhel.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is er de vaststelling dat u en uw familie zich niet betrouwbaar opstellen bij de asielinstanties. Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde leeftijd van uw neef H.A. (CG: (...) en OV (...)). Immers, de beslissing die hem werd betekend door de Dienst Voogdij op 4 juli 2016, stelt dat hij ouder dan 18 jaar is, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat hij 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar hij niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op hem niet worden toegepast. De vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien jullie algemene geloofwaardigheid.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast door de vaststelling dat u en uw familie niet eerlijk zijn over de vingerafdrukken die jullie onderweg naar België moesten afgeven. Zo ontkennen zowel u (CGVS, p.12), uw vrouw (H.D.: CG: (...) en OV (...), p.5, zie administratief dossier) als uw moeder (H.B.: CG: (...) en OV (...), p.3, zie administratief dossier) ergens vingerafdrukken te hebben afgegeven. Gezien de vingerafdrukken van uw moeder in Duitsland en die van u en uw vrouw in Griekenland werden afgenomen, kan hier geen geloof aan gehecht worden (zie resultaten Eurodac, administratief dossier).

U houdt niet alleen informatie achter, u besluit ook om geen zicht te geven op de landen die u doorkruiste op weg naar België. Zo zou u (CGVS, p.12), noch uw moeder (H.B.: CG: (...) en OV (...), p.3, zie administratief), noch uw vrouw (H.D.: CG: (...) en OV (...), p.5, zie administratief dossier), noch uw neef H.A. (H.A.: CG: (...) en OV (...), p.6, zie administratief dossier) zich één enkel land kunnen herinneren. Men kan nochtans verwachten dat men op zijn minst een minimale kennis heeft van de afgelegde reisroute, te meer jullie toch meerdere maanden onderweg waren. Uw verklaring dat u zelfs

niet zou weten welke bestemming u had toen in Afghanistan het vliegtuig nam (CGVS, p.12), is eveneens weinig ernstig. Gevraagd aan uw neef waarom hij niet eens kan zeggen of men op die bestemming Farsi sprak noch of het een Islamitisch land was, antwoordt hij dit niet te weten omdat het er donker was en omdat jullie in de nacht reisden (H.A.: CG: (...) en OV (...), p.7, zie administratief dossier). Dergelijke antwoorden overtuigen geenszins en bevestigen alleen maar dat jullie het CGVS doelbewust willen misleiden mits het afleggen van bedrieglijke verklaringen in verband met jullie reisweg. Dat jullie over deze zaken niet eerlijk zijn, tast jullie geloofwaardigheid in ernstige mate aan.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof kan hechten aan de problemen die u en uw familie zouden gehad hebben met Mullah Tarakhel. Vooreerst is er de vaststelling dat er wat schort aan het tijdstip van deze zozegde problemen. U verklaart dat de mannen van Mullah Tarakhel naar uw winkel zouden zijn gekomen en dat u diezelfde dag naar de politie zou zijn getrokken om klacht in te dienen (CGVS, p.9). U kreeg van de politie uw klacht op papier mee en legt deze klachtbrief voor. Ook de winkeliers in de buurt, die getuige zouden zijn geweest, zetten dezelfde dag nog de gebeurtenissen op papier en ook dit document legt u voor (CGVS, p.9). Het is opvallend dat deze datum, die bovendien vermeld staat in beide documenten, zich situeert een maand nadat u en uw vrouw H.D. vingerafdrukken lieten afnemen in Griekenland. De informatie in het administratief dossier toont aan dat dit op 9 maart 2016 gebeurde, terwijl het incident volgens de documenten en volgens uw verklaringen zou hebben plaatsgevonden op de 1ste dag van de tweede maand van 1395 (=20 april 2016). Dat u zich een maand voor dit beweerde incident in Griekenland bevond, laat het CGVS concluderen dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. Wat deze documenten betreft moet bovendien worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Het lijkt er dan ook op dat uw documenten deze informatie bevestigen.

Verder dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden die doorheen uw verklaringen lopen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat u naar de politie stapte de ochtend nadat Mullah Tarakhel naar u zou gebeld hebben (vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u daarentegen dat u naar de politie stapte vooraleer door hem te zijn gebeld geweest (CGVS, p.7). Uw verklaring dat u dit bij de DVZ ook zo zei, is niet bepaald geloofwaardig (CGVS, p.10) gezien er letterlijk staat vermeldt 'de volgende morgen ging ik naar de politie' (vragenlijst, vraag 3.5). Ook tijdens het gehoor bij het CGVS legt u eerder uiteenlopende verklaringen af. Waar u eerst verklaarde dat u de woordvoerder in uw winkel wegduwde nadat hij u wist te vertellen dat hij voor Mullah Tarakhel werkte (CGVS, p.6), wijzigt u de chronologie door te zeggen dat hij verklaarde voor Mullah Tarakhel te werken nadat u hem wegduwde (CGVS, p.11). Deze wijziging in uw relaas komt er nadat men u de vraag stelt waarom u een werknemer van een dergelijk gevaarlijk man als Mullah Tarakhel zou duwen (CGVS, p.11). Het lijkt er dan ook op dat u na deze vraag tot het besef kwam dat het weinig logisch is dat u tegen dergelijk persoon zou optreden. Ook al zou u niet geweten hebben wie deze mannen waren, dan nog is het ongeloofwaardig dat u dergelijk verzet zou aantekenen tegen mannen die met wapens uw winkel zouden zijn binnengekomen (CGVS, p.6). Bovendien verklaart u dat deze materialen slechts enkele duizenden dollars waard waren (CGVS, p.10) en dat u sommige dagen tot 200 000 Afghani verdiende (= ongeveer 3000 dollar) (CGVS, p. 13). Dat u hiervoor in de clinch zou gaan met gewapende mannen, is eveneens ongeloofwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Asielaanvragers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun

regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd,

waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Aan de authenticiteit van de taskara's van u en uw familieleden kan ook worden getwijfeld gezien de taskara van uw neef H.A. de uitslag van zijn leeftijdsonderzoek tegenspreekt. Wat betreft de krantenartikelen van Mullah Tarakhel, dient te worden opgemerkt dat deze vrij beschikbaar zijn op het internet en aldus toegankelijk zijn voor iedereen. Deze krantenartikelen tonen bovendien op geen enkele manier een link aan met de problemen die u beweert te hebben gekend. Wat betreft de overige nog niet besproken documenten, met name facturen van een winkel, een werkvergunning, foto's van een winkel en een huis, dient te worden opgemerkt dat deze lijken te bevestigen dat u eigenaar was van een huis en een winkel. Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist en kunnen bovenstaande beslissing evenmin ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De tweede bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van eerste verzoekster, D.H., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 02/06/2016
Overdracht CGVS: 26/07/2016

Op 27 juni 2017 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 11u21 tot 11u57. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat CLAES Sophia (vervanger van PEETERS Dominique) was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kabul. Hier woonde u met uw schoonmoeder (H.B.: CG: (...) en OV (...)), uw man (H.M.H.: CG: (...) en OV (...)), diens neef (H.A.: CG: (...) en OV (...)) en uw vier kinderen. In het appartement aan de overkant woonde uw schoonbroer (H.Q.S.: CG:(...) en OV (...)) en diens vrouw (H.R.: CG: (...)B en OV (...)). Recentelijk kreeg u er nog een vijfde kind bij.

Op een dag kwam uw man thuis van zijn werk met verwondingen. Hij gaf toe dat hij het aan de stok had gekregen met mannen van Mullah Tarakhel. Dezelfde avond werd hij door hem opgebeld. Mullah Tarakhel bedreigde hem en eiste geld.

Toen u de volgende dag klaar zat om te beginnen aan het avondeten merkte uw schoonbroer H.Q.S. op dat er mannen in aantocht waren. Hij en uw man ontvluchtten het huis. Deze mannen gingen eerst naar uw schoonzus. Ze namen haar mee naar uw huis. Ze begonnen iedereen te slaan, waarop H.A.

tussenbeide wou komen en bewusteloos geraakte door de slagen die hij vervolgens kreeg. U werd samen met de rest van de familieleden die hier aanwezig waren opgesloten in een kamer. Toen deze mannen waren vertrokken, merkte u op dat het hele huis was doorzocht en een valies werd gestolen.

De volgende dag werden u en de rest van uw familie met behulp van uw vader en een vriend van uw man, genaamd M., naar het huis van laatstgenoemde gebracht. U leefde nog een week ondergedoken vooraleer Afghanistan te verlaten met het vliegtuig samen met uw man, uw vier kinderen, uw schoonmoeder, uw schoonbroer H.Q.S., diens vrouw, hun vijf kinderen en de neef van uw man. U weet niet waar u landde noch welke landen u doorkruiste vooraleer u op 2 juni 2016 in België aankwam. U vroeg dezelfde dag asiel aan. In Griekenland werden op 9 maart 2016 uw vingerafdrukken genomen. Onderweg splitste uw familie zich op.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat Mullah Tarakhel u en uw familieleden zal vermoorden.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw familie volgende documenten neer: facturen van de winkel van uw man en uw schoonbroer, foto's van deze winkel en uw huis, een werkvergunning, uw eigen taskara, die van uw man, uw vijf kinderen, uw schoonmoeder en van H.A.. Verder legt u een brief neer die uw probleem bevestigt, de klacht die uw man indiende bij de politie alsook tal van krantenartikelen over Mullah Tarakhel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw man, H.M.H. (CG: (...) en OV (...)), werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen dewelke als volgt luidt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is er de vaststelling dat u en uw familie zich niet betrouwbaar opstellen bij de asielinstanties. Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde leeftijd van uw neef H.A. (CG: (...) en OV (...)). Immers, de beslissing die hem werd betekend door de Dienst Voogdij op 4 juli 2016, stelt dat hij ouder dan 18 jaar is, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat hij 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar hij niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op hem niet worden toegepast. De vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien jullie algemene geloofwaardigheid.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast door de vaststelling dat u en uw familie niet eerlijk zijn over de vingerafdrukken die jullie onderweg naar België moesten afgeven. Zo ontkennen zowel u (CGVS, p.12), uw vrouw (H.D.: CG: (...) en OV (...), p.5, zie administratief dossier) als uw moeder (H.B.: CG: (...) en OV (...), p.3, zie administratief dossier) ergens vingerafdrukken te hebben afgegeven. Gezien de vingerafdrukken van uw moeder in Duitsland en die van u en uw vrouw in Griekenland werden afgenomen, kan hier geen geloof aan gehecht worden (zie resultaten Eurodac, administratief dossier).

U houdt niet alleen informatie achter, u besluit ook om geen zicht te geven op de landen die u doorkruiste op weg naar België. Zo zou u (CGVS, p.12), noch uw moeder (H.B.: CG: (...) en OV (...), p.3, zie administratief), noch uw vrouw (H.D.: CG: (...) en OV (...), p.5, zie administratief dossier), noch uw neef H.A. (H.A.: CG: (...) en OV (...), p.6, zie administratief dossier) zich één enkel land kunnen herinneren. Men kan nochtans verwachten dat men op zijn minst een minimale kennis heeft van de afgelegde reisroute, te meer jullie toch meerdere maanden onderweg waren. Uw verklaring dat u zelfs niet zou weten welke bestemming u had toen in Afghanistan het vliegtuig nam (CGVS, p.12), is eveneens weinig ernstig.

Gevraagd aan uw neef waarom hij niet eens kan zeggen of men op die bestemming Farsi sprak noch of het een Islamitisch land was, antwoordt hij dit niet te weten omdat het er donker was en omdat jullie in de nacht reisden (H.A.: CG: (...) en OV (...), p.7, zie administratief dossier). Dergelijke antwoorden overtuigen geenszins en bevestigen alleen maar dat jullie het CGVS doelbewust willen misleiden

mits het afleggen van bedrieglijke verklaringen in verband met jullie reisweg. Dat jullie over deze zaken niet eerlijk zijn, tast jullie geloofwaardigheid in ernstige mate aan.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof kan hechten aan de problemen die u en uw familie zouden gehad hebben met Mullah Tarakhel. Vooreerst is er de vaststelling dat er wat schort aan het tijdstip van deze zozegde problemen. U verklaart dat de mannen van Mullah Tarakhel naar uw winkel zouden zijn gekomen en dat u diezelfde dag naar de politie zou zijn getrokken om klacht in te dienen (CGVS, p.9). U kreeg van de politie uw klacht op papier mee en legt deze klachtbrief voor. Ook de winkeliers in de buurt, die getuige zouden zijn geweest, zetten dezelfde dag nog de gebeurtenissen op papier en ook dit document legt u voor (CGVS, p.9). Het is opvallend dat deze datum, die bovendien vermeld staat in beide documenten, zich situeert een maand nadat u en uw vrouw H.D. vingerafdrukken lieten afnemen in Griekenland. De informatie in het administratief dossier toont aan dat dit op 9 maart 2016 gebeurde, terwijl het incident volgens de documenten en volgens uw verklaringen zou hebben plaatsgevonden op de 1ste dag van de tweede maand van 1395 (=20 april 2016). Dat u zich een maand voor dit beweerde incident in Griekenland bevond, laat het CGVS concluderen dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. Wat deze documenten betreft moet bovendien worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Het lijkt er dan ook op dat uw documenten deze informatie bevestigen.

Verder dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden die doorheen uw verklaringen lopen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat u naar de politie stapte de ochtend nadat Mullah Tarakhel naar u zou gebeld hebben (vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u daarentegen dat u naar de politie stapte vooraleer door hem te zijn gebeld geweest (CGVS, p.7). Uw verklaring dat u dit bij de DVZ ook zo zei, is niet bepaald geloofwaardig (CGVS, p.10) gezien er letterlijk staat vermeldt 'de volgende morgen ging ik naar de politie' (vragenlijst, vraag 3.5). Ook tijdens het gehoor bij het CGVS legt u eerder uiteenlopende verklaringen af. Waar u eerst verklaarde dat u de woordvoerder in uw winkel wegduwde nadat hij u wist te vertellen dat hij voor Mullah Tarakhel werkte (CGVS, p.6), wijzigt u de chronologie door te zeggen dat hij verklaarde voor Mullah Tarakhel te werken nadat u hem wegduwde (CGVS, p.11). Deze wijziging in uw relaas komt er nadat men u de vraag stelt waarom u een werknemer van een dergelijk gevaarlijk man als Mullah Tarakhel zou duwen (CGVS, p.11). Het lijkt er dan ook op dat u na deze vraag tot het besef kwam dat het weinig logisch is dat u tegen dergelijk persoon zou optreden. Ook al zou u niet geweten hebben wie deze mannen waren, dan nog is het ongeloofwaardig dat u dergelijk verzet zou aantekenen tegen mannen die met wapens uw winkel zouden zijn binnengekomen (CGVS, p.6). Bovendien verklaart u dat deze materialen slechts enkele duizenden dollars waard waren (CGVS, p.10) en dat u sommige dagen tot 200 000 Afghani verdiende (= ongeveer 3000 dollar) (CGVS, p. 13). Dat u hiervoor in de clinch zou gaan met gewapende mannen, is eveneens ongeloofwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten

op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Aan de authenticiteit van de taskara's van u en uw familieleden kan ook worden getwijfeld gezien de taskara van uw neef H.A. de uitslag van zijn leeftijdsonderzoek tegenspreekt. Wat betreft de krantenartikelen van Mullah Tarakhel, dient te worden opgemerkt dat deze vrij beschikbaar zijn op het internet en aldus toegankelijk zijn voor iedereen. Deze krantenartikelen tonen bovendien op geen enkele manier een link aan met de problemen die u beweert te hebben gekend. Wat betreft de overige nog niet besproken documenten, met name facturen van een winkel, een werkvergunning, foto's van een winkel en een huis, dient te worden opgemerkt dat deze lijken te bevestigen dat u eigenaar was van een huis en een winkel. Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist en kunnen bovenstaande beslissing evenmin ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De derde bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van tweede verzoekster, B.H., luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 02/06/2016
Overdracht CGVS: 26/07/2016*

Op 27 juni 2017 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14u38 tot 14u56. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat JANSEN Valérie (vervanger van PEETERS Dominique) was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kabul. Uw man stierf lange tijd geleden een natuurlijke dood. U woonde in bij uw zoon H.M.H. (CG: (...) en OV (...)) te Kabul. In hetzelfde huis woonden diens vrouw (H.D.: CG: (...) en OV (...)), hun vier kinderen en een ander kleinkind van u (H.A.: CG: (...) en OV (...)). In het appartement aan de overkant woonde nog een zoon van u (H.Q.S.: (...) en OV (...)) samen met zijn vrouw (H.R.: CG: (...) en OV (...)).

Op een dag kwam uw zoon H.M.H. thuis van zijn werk met verwondingen. Hoewel hij aanvankelijk niet zei met wie hij had gevochten, gaf hij toe dat hij het aan de stok had gekregen met mannen van Mullah Tarakhel. Dezelfde avond werd hij door hem opgebeld. Mullah Tarakhel bedreigde hem en eiste geld.

Toen u de volgende dag klaar zat om te beginnen aan het avondeten merkte uw zoon H.Q.S. op dat er mannen in aantocht waren. Hij en H.M.H. ontvluchtten het huis. Deze mannen gingen eerst naar de vrouw van uw zoon H.Q.S., H.R. Ze namen haar mee en kwamen dan naar uw huis. Ze begonnen iedereen te slaan. U werd gestampt en op het hoofd geslagen met de achterkant van een pistool.

De volgende dag werden u en de rest van uw familie met behulp van de vader van H.D. en een vriend van uw zonen, genaamd M., naar het huis van laatstgenoemde gebracht. U leefde nog een week ondergedoken vooraleer Afghanistan te verlaten met het vliegtuig samen met uw twee zoons, uw schoondochters H.D. en H.R. en uw negen kleinkinderen. U weet niet waar u landde noch welke landen u doorkruiste vooraleer u op 2 juni 2016 in België aankwam. U vroeg dezelfde dag asiel aan. In

Duitsland werden op 22 mei 2016 uw vingerafdrukken genomen. Onderweg splitsen u en uw familieleden zich op.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat Mullah Tarakhel u en uw familieleden zal vermoorden.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw familie volgende documenten neer: facturen van de winkel van uw zoons, foto's van deze winkel en uw huis, een werkvergunning, uw eigen taskara, die van uw kleinkind Abubaker, die van uw zoon H.M.H., diens vrouw en hun vijf kinderen. Verder legt u een brief neer die uw probleem bevestigt, de klacht die uw zoon H.M.H. indiende bij de politie alsook tal van krantenartikelen over Mullah Tarakhel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw zoon, H.M.H. (CG: (...) en OV (...)), werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw zoon werd reeds een beslissing genomen dewelke als volgt luidt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is er de vaststelling dat u en uw familie zich niet betrouwbaar opstellen bij de asielinstanties. Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde leeftijd van uw neef H.A. (CG: (...) en OV (...)). Immers, de beslissing die hem werd betekend door de Dienst Voogdij op 4 juli 2016, stelt dat hij ouder dan 18 jaar is, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat hij 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar hij niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op hem niet worden toegepast. De vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien jullie algemene geloofwaardigheid.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast door de vaststelling dat u en uw familie niet eerlijk zijn over de vingerafdrukken die jullie onderweg naar België moesten afgeven. Zo ontkennen zowel u (CGVS, p.12), uw vrouw (H.D.: CG: (...) en OV (...), p.5, zie administratief dossier) als uw moeder (H.B: CG: (...) en OV (...), p.3, zie administratief dossier) ergens vingerafdrukken te hebben afgegeven. Gezien de vingerafdrukken van uw moeder in Duitsland en die van u en uw vrouw in Griekenland werden afgenomen, kan hier geen geloof aan gehecht worden (zie resultaten Eurodac, administratief dossier).

U houdt niet alleen informatie achter, u besluit ook om geen zicht te geven op de landen die u doorkruiste op weg naar België. Zo zou u (CGVS, p.12), noch uw moeder (H.B.: CG: (...) en OV (...), p.3, zie administratief), noch uw vrouw (H.D.: CG: (...) en OV (...), p.5, zie administratief dossier), noch uw neef H.A. (H.A.: CG: (...) en (...), p.6, zie administratief dossier) zich één enkel land kunnen herinneren. Men kan nochtans verwachten dat men op zijn minst een minimale kennis heeft van de afgelegde reisroute, te meer jullie toch meerdere maanden onderweg waren. Uw verklaring dat u zelfs niet zou weten welke bestemming u had toen in Afghanistan het vliegtuig nam (CGVS, p.12), is eveneens weinig ernstig. Gevraagd aan uw neef waarom hij niet eens kan zeggen of men op die bestemming Farsi sprak noch of het een Islamitisch land was, antwoordt hij dit niet te weten omdat het er donker was en omdat jullie in de nacht reisden (H.A.: CG: (...) en OV (...), p.7, zie administratief dossier). Dergelijke antwoorden overtuigen geenszins en bevestigen alleen maar dat jullie het CGVS doelbewust willen misleiden mits het afleggen van bedrieglijke verklaringen in verband met jullie reisweg. Dat jullie over deze zaken niet eerlijk zijn, tast jullie geloofwaardigheid in ernstige mate aan.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof kan hechten aan de problemen die u en uw familie zouden gehad hebben met Mullah Tarakhel.

Vooreerst is er de vaststelling dat er wat schort aan het tijdstip van deze zagezegde problemen. U verklaart dat de mannen van Mullah Tarakhel naar uw winkel zouden zijn gekomen en dat u diezelfde dag naar de politie zou zijn getrokken om klacht in te dienen (CGVS, p.9). U kreeg van de politie uw klacht op papier mee en legt deze klachtbrief voor. Ook de winkeliers in de buurt, die getuige zouden zijn geweest, zetten dezelfde dag nog de gebeurtenissen op papier en ook dit document legt u voor

(CGVS, p.9). Het is opvallend dat deze datum, die bovendien vermeld staat in beide documenten, zich situeert een maand nadat u en uw vrouw H.D. vingerafdrukken lieten afnemen in Griekenland. De informatie in het administratief dossier toont aan dat dit op 9 maart 2016 gebeurde, terwijl het incident volgens de documenten en volgens uw verklaringen zou hebben plaatsgevonden op de 1ste dag van de tweede maand van 1395 (=20 april 2016). Dat u zich een maand voor dit beweerd incident in Griekenland bevond, laat het CGVS concluderen dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. Wat deze documenten betreft moet bovendien worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Het lijkt er dan ook op dat uw documenten deze informatie bevestigen.

Verder dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden die doorheen uw verklaringen lopen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat u naar de politie stapte de ochtend nadat Mullah Tarakhel naar u zou gebeld hebben (vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u daarentegen dat u naar de politie stapte vooraleer door hem te zijn gebeld geweest (CGVS, p.7). Uw verklaring dat u dit bij de DVZ ook zo zei, is niet bepaald geloofwaardig (CGVS, p.10) gezien er letterlijk staat vermeldt 'de volgende morgen ging ik naar de politie' (vragenlijst, vraag 3.5). Ook tijdens het gehoor bij het CGVS legt u eerder uiteenlopende verklaringen af. Waar u eerst verklaarde dat u de woordvoerder in uw winkel wegduwde nadat hij u wist te vertellen dat hij voor Mullah Tarakhel werkte (CGVS, p.6), wijzigt u de chronologie door te zeggen dat hij verklaarde voor Mullah Tarakhel te werken nadat u hem wegduwde (CGVS, p.11). Deze wijziging in uw relaas komt er nadat men u de vraag stelt waarom u een werknemer van een dergelijk gevaarlijk man als Mullah Tarakhel zou duwen (CGVS, p.11). Het lijkt er dan ook op dat u na deze vraag tot het besef kwam dat het weinig logisch is dat u tegen dergelijk persoon zou optreden. Ook al zou u niet geweten hebben wie deze mannen waren, dan nog is het ongeloofwaardig dat u dergelijk verzet zou aantekenen tegen mannen die met wapens uw winkel zouden zijn binnengekomen (CGVS, p.6). Bovendien verklaart u dat deze materialen slechts enkele duizenden dollars waard waren (CGVS, p.10) en dat u sommige dagen tot 200 000 Afghani verdiende (= ongeveer 3000 dollar) (CGVS, p. 13). Dat u hiervoor in de clinch zou gaan met gewapende mannen, is eveneens ongeloofwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Aan de authenticiteit van de taskara's van u en uw familieleden kan ook worden getwijfeld gezien de taskara van uw neef Abubaker de uitslag van zijn leeftijdsonderzoek tegenspreekt. Wat betreft de krantenartikelen van Mullah Tarakhel, dient te worden opgemerkt dat deze vrij beschikbaar zijn op het internet en aldus toegankelijk zijn voor iedereen. Deze krantenartikelen tonen bovendien op geen enkele manier een link aan met de problemen die u beweert te hebben gekend. Wat betreft de overige nog niet besproken documenten, met name facturen van een winkel, een werkvergunning, foto's van een winkel en een huis, dient te worden opgemerkt dat deze lijken te bevestigen dat u eigenaar was van een huis en een winkel. Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist en kunnen bovenstaande beslissing evenmin ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De vierde bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van tweede verzoeker, A.H., luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 02/06/2016
Overdracht CGVS: 26/07/2016*

Op 27 juni 2017 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13u58 tot 14u36. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat JANSEN Valérie (vervanger van PEETERS Dominique) was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kabul. U werd grootgebracht door uw oom H.M.H. (CG: (...) en OV (...)) omdat uw ouders stierven toen u jong was. U woonde bij hem in tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In hetzelfde huis woonden de vrouw van uw oom (H.D.: CG: (...) en OV (...)), hun vier kinderen en uw grootmoeder (H.B.: CG: (...) en OV (...)). In het appartement aan de overkant woonden een andere oom van u (H.Q.S.: CG:(...) en OV (...)) en diens vrouw (H.R.: CG: (...)B en OV (...)).

Op een dag kwam uw oom H.M.H. thuis van zijn werk met verwondingen. Hoewel hij aanvankelijk niet zei met wie hij had gevochten, gaf hij toe dat hij het aan de stok had gekregen met mannen van Mullah Tarakhel. Dezelfde avond werd hij door hem opgebeld. Mullah Tarakhel bedreigde hem en eiste geld.

Toen u de volgende dag klaar zat om te beginnen aan het avondeten merkte uw oom H.Q.S. op dat er mannen in aantocht waren. Hij en H.M.H. ontvluchtten het huis. Deze mannen trokken naar de vrouw van H.Q.S., H.R.. Ze namen haar mee en kwamen dan naar uw huis. Hier begonnen ze iedereen te slaan, waarop u tussenbeide wou komen en vervolgens ook slaag kreeg. Uw familieleden die op dat moment aanwezig waren, werden opgesloten in een kamer. De mannen doorzochten het huis en vertrokken met een valies van uw oom H.M.H.

De volgende dag werden u en de rest van uw familie met behulp van de vader van H.D. en een vriend van uw ooms, genaamd M., naar het huis van laatstgenoemde gebracht. U leefde nog een week ondergedoken vooraleer Afghanistan te verlaten met het vliegtuig samen met uw ooms, H.D., H.R. hun kinderen en uw grootmoeder. U weet niet waar u landde noch welke landen u doorkruiste vooraleer u op 2 juni 2016 in België aankwam. U vroeg dezelfde dag asiel aan. Onderweg splitste uw familie zich op.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat Mullah Tarakhel u en uw familieleden zal vermoorden.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw familie volgende documenten neer: facturen van de winkel van uw ooms, foto's van deze winkel en uw huis, een werkvergunning, uw eigen taskara, die van uw grootmoeder, uw oom H.M.H., diens vrouw en hun vijf kinderen. Verder legt u een brief neer die uw

probleem bevestigt, de klacht die uw oom H.M.H. indiende bij de politie alsook tal van krantenartikelen over Mullah Tarakhel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw oom, H.M.H. (CG: (...) en OV (...)), werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw oom werd reeds een beslissing genomen dewelke als volgt luidt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is er de vaststelling dat u en uw familie zich niet betrouwbaar opstellen bij de asielinstanties. Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde leeftijd van uw neef H.A. (CG: (...) en OV (...)). Immers, de beslissing die hem werd betekend door de Dienst Voogdij op 4 juli 2016, stelt dat hij ouder dan 18 jaar is, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat hij 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar hij niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op hem niet worden toegepast. De vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien jullie algemene geloofwaardigheid.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast door de vaststelling dat u en uw familie niet eerlijk zijn over de vingerafdrukken die jullie onderweg naar België moesten afgeven. Zo ontkennen zowel u (CGVS, p.12), uw vrouw (H.D.: CG: (...) en OV (...), p.5, zie administratief dossier) als uw moeder (H.B.: CG: (...) en OV (...), p.3, zie administratief dossier) ergens vingerafdrukken te hebben afgegeven. Gezien de vingerafdrukken van uw moeder in Duitsland en die van u en uw vrouw in Griekenland werden afgenomen, kan hier geen geloof aan gehecht worden (zie resultaten Eurodac, administratief dossier).

U houdt niet alleen informatie achter, u besluit ook om geen zicht te geven op de landen die u doorkruiste op weg naar België. Zo zou u (CGVS, p.12), noch uw moeder (H.B.: CG: (...) en OV (...), p.3, zie administratief), noch uw vrouw (H.D.: CG: (...) en OV (...), p.5, zie administratief dossier), noch uw neef H.A. (H.A.: CG: (...) en OV (...), p.6, zie administratief dossier) zich één enkel land kunnen herinneren. Men kan nochtans verwachten dat men op zijn minst een minimale kennis heeft van de afgelegde reisroute, te meer jullie toch meerdere maanden onderweg waren. Uw verklaring dat u zelfs niet zou weten welke bestemming u had toen in Afghanistan het vliegtuig nam (CGVS, p.12), is eveneens weinig ernstig. Gevraagd aan uw neef waarom hij niet eens kan zeggen of men op die bestemming Farsi sprak noch of het een Islamitisch land was, antwoordt hij dit niet te weten omdat het er donker was en omdat jullie in de nacht reisden (HAYAT, Abubaker: CG: (...) en OV (...), p.7, zie administratief dossier). Dergelijke antwoorden overtuigen geenszins en bevestigen alleen maar dat jullie het CGVS doelbewust willen misleiden mits het afleggen van bedrieglijke verklaringen in verband met jullie reisweg. Dat jullie over deze zaken niet eerlijk zijn, tast jullie geloofwaardigheid in ernstige mate aan.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof kan hechten aan de problemen die u en uw familie zouden gehad hebben met Mullah Tarakhel. Vooreerst is er de vaststelling dat er wat schort aan het tijdstip van deze zagezegde problemen. U verklaart dat de mannen van Mullah Tarakhel naar uw winkel zouden zijn gekomen en dat u diezelfde dag naar de politie zou zijn getrokken om klacht in te dienen (CGVS, p.9). U kreeg van de politie uw klacht op papier mee en legt deze klachtbrief voor. Ook de winkeliers in de buurt, die getuige zouden zijn geweest, zetten diezelfde dag nog de gebeurtenissen op papier en ook dit document legt u voor (CGVS, p.9). Het is opvallend dat deze datum, die bovendien vermeld staat in beide documenten, zich situeert een maand nadat u en uw vrouw H.D. vingerafdrukken lieten afnemen in Griekenland. De informatie in het administratief dossier toont aan dat dit op 9 maart 2016 gebeurde, terwijl het incident volgens de documenten en volgens uw verklaringen zou hebben plaatsgevonden op de 1ste dag van de tweede maand van 1395 (=20 april 2016).

Dat u zich een maand voor dit beweerde incident in Griekenland bevond, laat het CGVS concluderen dat uw asielrelaas bedrieglijk is. Wat deze documenten betreft moet bovendien worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie

en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Het lijkt er dan ook op dat uw documenten deze informatie bevestigen.

Verder dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden die doorheen uw verklaringen lopen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat u naar de politie stapte de ochtend nadat Mullah Tarakhel naar u zou gebeld hebben (vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u daarentegen dat u naar de politie stapte vooraleer door hem te zijn gebeld geweest (CGVS, p.7). Uw verklaring dat u dit bij de DVZ ook zo zei, is niet bepaald geloofwaardig (CGVS, p.10) gezien er letterlijk staat vermeldt ‘de volgende morgen ging ik naar de politie’ (vragenlijst, vraag 3.5). Ook tijdens het gehoor bij het CGVS legt u eerder uiteenlopende verklaringen af. Waar u eerst verklaarde dat u de woordvoerder in uw winkel wegduwde nadat hij u wist te vertellen dat hij voor Mullah Tarakhel werkte (CGVS, p.6), wijzigt u de chronologie door te zeggen dat hij verklaarde voor Mullah Tarakhel te werken nadat u hem wegduwde (CGVS, p.11). Deze wijziging in uw relaas komt er nadat men u de vraag stelt waarom u een werknemer van een dergelijk gevaarlijk man als Mullah Tarakhel zou duwen (CGVS, p.11). Het lijkt er dan ook op dat u na deze vraag tot het besef kwam dat het weinig logisch is dat u tegen dergelijk persoon zou optreden. Ook al zou u niet geweten hebben wie deze mannen waren, dan nog is het ongeloofwaardig dat u dergelijk verzet zou aantekenen tegen mannen die met wapens uw winkel zouden zijn binnengekomen (CGVS, p.6). Bovendien verklaart u dat deze materialen slechts enkele duizenden dollars waard waren (CGVS, p.10) en dat u sommige dagen tot 200 000 Afghani verdiende (= ongeveer 3000 dollar) (CGVS, p. 13). Dat u hiervoor in de clinch zou gaan met gewapende mannen, is eveneens ongeloofwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Aan de authenticiteit van de taskara's van u en uw familieleden kan ook worden getwijfeld gezien de taskara van uw neef H.A. de uitslag van zijn leeftijdsonderzoek tegenspreekt. Wat betreft de krantenartikelen van Mullah Tarakhel, dient te worden opgemerkt dat deze vrij beschikbaar zijn op het internet en aldus toegankelijk zijn voor iedereen. Deze krantenartikelen tonen bovendien op geen enkele manier een link aan met de problemen die u beweert te hebben gekend.

Wat betreft de overige nog niet besproken documenten, met name facturen van een winkel, een werkvergunning, foto's van een winkel en een huis, dient te worden opgemerkt dat deze lijken te

bevestigen dat u eigenaar was van een huis en een winkel. Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist en kunnen bovenstaande beslissing evenmin ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De vijfde bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van derde verzoeker, Q.S.H., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 25/07/2016
Overdracht CGVS: 01/08/2016*

Op 20 oktober 2017 werd u gehoord door het CGVS van 09u09 tot 11u10. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat DAEM Elisabeth (vervanger van LANDUYT Freddy) was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kabul (stadsgedeelte Qowae- Markaz). Hier woonde u met uw vrouw (H.R.; CG: (...) en OV (...)) en jullie vijf kinderen. In het appartement aan de overkant van de straat woonde uw moeder (H.B.: CG: (...) en OV (...)), uw broer (H.M.H.; CG: (...) en OV (...)), diens vrouw (H.D.: CG: (...) en OV (...)) en uw neef (H.A.: CG: (...) en OV (...)).

U baatte samen met uw broer H.M.H. een winkel in bouwmaterialen uit. Op de tweede dag van hout 1395 (=21 februari 2016), kwamen gewapende mannen een bestelling plaatsen. Ze keerden terug na hun lunch om de bestelde goederen op te halen. Ze wouden echter niet onmiddellijk betalen, waarop uw broer slaags geraakte met één van hen. U kwam tussen. De woordvoerder van deze groep bedreigde uw broer, waarop die de tulband van deze man omverduwde. De naburige winkeliers kwamen tussen om te verhinderen dat jullie verder vochten.

Vervolgens ging u met uw broer klacht indienen bij de politie. Gezien deze gewapende groep mannen werkten voor de machtige Mullah Tarakhel, wou de politie u niet helpen. Dezelfde avond ontving uw broer telefoon van Mullah Tarakhel, die jullie uitmaakte voor ongelovigen en geld eiste.

De volgende avond, u en uw broer kwamen net terug thuis van het werk, zag u door uw raam een paar voertuigen stoppen met daarin de mannen van Mullah Tarakhel. U rende naar uw broer en ontvluchtte met hem het huis, naar een vriend genaamd M. De volgende dag kwam de schoonvader van uw broer ook naar dit huis en zorgde hij er voor dat de rest van uw familie ook naar hier werd overgebracht.

Een student die in jullie winkel werkte, nam contact op met uw broer om hem mee te delen dat zijn vader een imam een fatwa had horen uitspreken over u en uw familie. Jullie zouden, volgens de imam, moeten vermoord worden. Tien dagen na het incident in uw winkel namen jullie het vliegtuig en verlieten jullie Afghanistan. U weet niet in welk land u landde, wel dat u nadien verder reisde via Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk om in België aan te komen op 20 juli 2016. Op 25 juli 2016 vroegen u en uw vrouw asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat Mullah Tarakhel u en uw familieleden zal vermoorden.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: taskara's van u, uw vrouw en uw kinderen, een klachtbrief gericht aan de politie, een brief van andere winkeliers, een brief van mensen die bij jullie in de buurt woonden en kopieën van enkele berichten die u werden gestuurd via Viber. Na uw gehoor bij het CGVS, legt uw advocaat nog volgende documenten neer: een brief van de politie uit Kabul, afgedrukte sms'en van naburige handelaars en andere documenten die aantonen dat u een winkel uitbaatte.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is er de vaststelling dat u en uw vrouw zich niet betrouwbaar opstellen bij de asielinstanties. Zo gaven jullie beiden bij de DVZ de ongeloofwaardige verklaring, geen enkel land te kennen dat jullie doorkruisten op weg naar België (verklaring DVZ, vraag 31 & verklaring DVZ H.R., vraag 31). Op het CGVS verklaart u onder druk van andere mensen de namen van deze landen te hebben verzwegen. U noemt dan alsnog een aantal landen op uw reisroute (CGVS, p.2 & 10). Het CGVS moet evenwel vaststellen dat u en uw vrouw tijdens jullie gehoor bij het CGVS nog steeds informatie achterhouden. Zo is er vooreerst de weinig aannemelijke verklaring dat u niet zou weten in welk land of welke stad u zou zijn geland, nadat u het vliegtuig in Afghanistan zou genomen hebben (CGVS, p.9). Uw verklaring dat u dit niet kon weten omdat het nacht was, is daarbij weinig serieus (CGVS, p.9). U blijft misleidende verklaringen afleggen als het CGVS informeert naar het eventuele bezit van een paspoort. U verklaart dat u ooit in het bezit was van een paspoort, maar dat dit gestolen is toen men uw huis binnenviel (CGVS, p.7). U verklaart verder dat u geen enkel idee heeft of de smokkelaar voor u ooit een (vals) paspoort regelde (CGVS, p.8 & 9). Dit is opmerkelijk, gezien u bij de DVZ nog verklaarde dat uw eigen paspoort zich bij de smokkelaar bevond en dat hij voor u een visum regelde (verklaring DVZ, vraag 24). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u dit nooit verklaarde (CGVS, p.9). Het lijkt nochtans weinig geloofwaardig dat een werknemer van de DVZ dergelijke verklaringen zou uitvinden. Het is bovendien uitgesloten dat u en uw vrouw een internationale vlucht zouden genomen hebben, zonder ergens een paspoort te hebben moeten voorleggen.

Verder verklaart u dat uw vrouw vroeger ook over een paspoort beschikte (CGVS, p.8). Dit zou ze volgens u gaan halen zijn toen jullie ooit een visum trachtten te bemachtigen om naar Frankrijk te reizen (CGVS, p.8). Uw vrouw daarentegen, beweert nooit een paspoort te hebben gehad (CGVS, p.4). Een weinige overtuigend antwoord, gezien uit de informatie waarover de DVZ beschikt, blijkt dat u en uw vrouw op 5 september 2015 een visumaanvraag indienden bij de Franse ambassade te Kabul en hierbij beiden een paspoort neerlegden (zie administratief dossier). De vaststelling dat u en uw vrouw niet eerlijk zijn en informatie trachten achterhouden, ondermijnt jullie algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof kan hechten aan de problemen die u en uw familie zouden gehad hebben met Mullah Tarakhel. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw broer en diens familie zich baseerden op identiek dezelfde vervolgingsfeiten en dat het CGVS deze asielmotieven op omstandige wijze heeft weerlegd in de beslissing van uw broer van 30 juni 2017 (zie administratief dossier). Dat u en uw vrouw zich nu op hetzelfde asielrelaas beroepen, maakt dat er ook aan jullie relaas geen geloof kan gehecht worden. Eén van de redenen waarom de verklaringen van uw broer H.M.H. niet geloofwaardig bleken, was het feit dat er wat schortte aan het tijdstip van de beweerde feiten. Uw broer legde een klachtbrief neer gericht aan de politie van Kabul alsook een brief van naburige handelaren. Beide documenten zouden jullie problemen bevestigen. De datum die wordt vermeld op deze documenten (namelijk de 1ste van de 2de maand van 1395 = 20 april 2016), viel echter een maand later in de tijd dan het moment waarop de vingerafdrukken van uw broer en zijn vrouw in Griekenland werden genomen (namelijk 9 maart 2016, zie administratief dossier). Gezien u verklaart op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten (CGVS, p. 10), ondermijnt deze vaststelling ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U probeert deze tegenstrijdigheid op uw gehoor bij het CGVS te verklaren en beweert dat de klachtenbrief een brief is die door een werknemer van jullie werd afgehaald bij de politie, na jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.11). Hij zou het document gaan halen zijn op de dag die vermeld staat op deze brief (CGVS, p.11). Door een miscommunicatie schreef de politie volgens u de dag neer waarop deze medewerker om bevestiging ging vragen en niet de exacte dag van het incident (CGVS, p.11). Volgens u vond dit beweerde incident in werkelijkheid plaats op de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016). Ook de brief die door uw broer werd neergelegd en waarin naburige handelaren uw problemen bevestigen, zou volgens u een foutieve datum vermelden (CGVS, p.12). Door het analfabetisme van deze medewerker zouden de naburige handelaren een bevestiging van uw problemen hebben ondertekend met de foutieve datum, zo beweert u (CGVS, p.12). Aan deze verklaringen kan geen enkel geloof gehecht worden.

Zo werd de klachtbrief die uw broer neerlegde tijdens zijn gehoor vertaald, en bleek dat u en uw broer in de 'ik-vorm' jullie problemen uitklaarden (CGVS H.M.H., p.9, zie administratief dossier). Bovendien maakte uw broer geen enkele melding als zou een werknemer van jullie die brief zijn gaan halen, noch

liet hij verstaan dat deze datum niet de werkelijke datum van het incident zou zijn. Integendeel, toen men uw broer vroeg wanneer het document van uw naburige handelaren werd opgesteld, antwoordde hij 'dezelfde dag' (CGVS H.M.H., p.9, zie administratief dossier). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u en uw broer eerder ook klacht zouden zijn gaan indienen, maar dan geen enkel bewijsstuk van de politie zouden meegekregen hebben, zoals u verklaart (CGVS, p.11).

Dit is niet de enige manier waarop u een verklaring probeert te bieden voor de opmerkelijke vaststelling dat de vingerafdrukken van uw broer al op 9 maart 2016 in Griekenland werden afgenomen. Hoewel u en uw broer verklaren op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten, verklaart u dat u vertrok tien dagen na de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016) (CGVS, p.7), terwijl uw broer verklaarde te zijn vertrokken 'einde hamal, rond saur' (= ongeveer midden april/begin mei) (CGVS H.M.H., p.6, zie administratief dossier). U lijkt heden uw beweerde dag van vertrek te wijzigen om uw relaas geloofwaardig te maken. U verklaarde bij de DVZ namelijk nog dat u Afghanistan verliet op de 10de van de 2de maand van 1395 (=29 april 2016). U zei ook dat jullie drie maanden onderweg waren (vragenlijst DVZ, vraag 31). Hoewel uw vrouw niet het precieze jaar wist op te geven, gaf ook zij bij de DVZ aan te zijn vertrokken op de 10de van de 2de maand (verklaring DVZ H.R., vraag 31). Dat uw vrouw verklaart dat ze dit niet zei (CGVS H.R., p.3), is geen afdoende verklaring. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u omstreeks 21 februari 2016 Afghanistan zou hebben verlaten.

Verder dient er te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen die uw vrouw aflegde. Zo verklaarde ze tijdens haar gehoor op de DVZ nog dat een paar mannen naar uw winkel kwamen en enkele dagen later ook naar jullie huis kwamen (vragenlijst DVZ H.R. vraag 3.5). Op het CGVS verklaart ze daarentegen dat deze mannen de volgende dag zouden gekomen zijn en ontkent zij bij de DVZ zoiets te hebben gezegd (CGVS H.R., p.6). Ook verklaarde ze bij de DVZ dat ze nog enkele dagen thuis zou gebleven zijn, nadat deze mannen zouden zijn langsgesproken (vragenlijst DVZ H.R., vraag 3.5). Ook hier spreekt ze zichzelf tegen, gezien ze bij het CGVS verklaart de volgende dag het huis te hebben verlaten (CGVS H.R., p.6). Dat uw vrouw zich tegenspreekt over de beweerde feiten, net zoals bovendien ook uw broer deed (zie administratief dossier), bevestigt dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara's bevestigen uw identiteit en die van uw vrouw en kinderen, die in deze beslissing niet wordt betwist. Dat u en uw broer een winkel uitbaatten, zoals de documenten in verband met deze winkel dienen aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken. Wat betreft de brieven die van de politie uit Kabul zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat reeds in bovenstaande beslissing twijfels werden geuit bij de authenticiteit van deze documenten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft de berichten van buurtbewoners en andere winkeliers die werden opgestuurd via Viber en ook werden afgedrukt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten bezwaarlijk als objectief kunnen worden beschouwd. Deze documenten kunnen aldus evenmin bovenstaande beslissing ombuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd,

waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De zesde bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van derde verzoekster, R.H., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 25/07/2016
Overdracht CGVS: 01/08/2016

Op 20 oktober 2017 werd u gehoord door het CGVS van 11u12 tot 11u57. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat DAEM Elisabeth (vervanger van LANDUYT Freddy) was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kabul (stadsgedeelte Qowae- Markaz). Hier woonde u met uw man (H.Q.S.: CG:(...) en OV (...)) en uw jullie vijf kinderen. In het appartement aan de overkant van de straat woonden uw schoonmoeder (H.B.: CG: (...) en OV (...)), uw schoonbroer (H.M.H.; CG: (...) en OV (...)), diens vrouw (H.D.; CG: (...) en OV (...)) en de neef van uw man (H.A.; CG: (...) en OV (...)).

Uw man baatte samen met zijn broer H.M.H. een winkel in bouwmaterialen uit. Gewapende mannen kwamen op een dag hun winkel binnen en wouden niet betalen, waarop een ruzie ontstond. Uw man trok dezelfde dag nog naar de politie, maar die konden hem niet helpen. Dezelfde avond werd uw schoonbroer opgebeld en bedreigd door ene Mullah Tarakhel.

De volgende dag kwamen de mannen van Mullah Tarakhel naar uw huis. Uw man en uw schoonbroer konden vluchten naar een vriend. U, uw neef, uw schoonzus en uw schoonmoeder werden echter geslagen en opgesloten door deze belagers. De volgende dag zorgde de schoonvader van uw schoonbroer er voor dat ook u naar het huis van deze vriend kon gaan.

Ongeveer tien dagen na het incident in de winkel winkel, aan het einde van 1394 in de maand hout (=februari/ maart 2016), verlieten jullie Afghanistan per vliegtuig. U kwam in België aan op 20 juli 2016 en vroeg samen met uw man asiel aan op 25 juli 2016.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat Mullah Tarakhel u en uw familieleden zal vermoorden.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw man volgende documenten neer: taskara's van u, uw man en uw kinderen, een klachtbrief van de politie, een brief van andere winkeliers, een brief van mensen die bij jullie in de buurt woonden en kopieën van enkele berichten die naar uw man werden

gestuurd via Viber. Na uw gehoor bij het CGVS legt uw advocaat nog volgende documenten neer: een brief van de politie uit Kabul, afgedrukte sms'en van naburige handelaars en andere documenten die aantonen dat uw man een winkel uitbaatte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot H.Q.S. (CG:(...) en OV (...)) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen dewelke als volgt luidt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is er de vaststelling dat u en uw vrouw zich niet betrouwbaar opstellen bij de asielinstanties. Zo gaven jullie beiden bij de DVZ de ongeloofwaardige verklaring, geen enkel land te kennen dat jullie doorkruisten op weg naar België (verklaring DVZ, vraag 31 & verklaring DVZ H.R., vraag 31). Op het CGVS verklaart u onder druk van andere mensen de namen van deze landen te hebben verzwegen. U noemt dan alsnog een aantal landen op uw reisroute (CGVS, p.2 & 10). Het CGVS moet evenwel vaststellen dat u en uw vrouw tijdens jullie gehoor bij het CGVS nog steeds informatie achterhouden. Zo is er vooreerst de weinig aannemelijke verklaring dat u niet zou weten in welk land of welke stad u zou zijn geland, nadat u het vliegtuig in Afghanistan zou genomen hebben (CGVS, p.9). Uw verklaring dat u dit niet kon weten omdat het nacht was, is daarbij weinig serieus (CGVS, p.9). U blijft misleidende verklaringen afleggen als het CGVS informeert naar het eventuele bezit van een paspoort. U verklaart dat u ooit in het bezit was van een paspoort, maar dat dit gestolen is toen men uw huis binnenviel (CGVS, p.7). U verklaart verder dat u geen enkel idee heeft of de smokkelaar voor u ooit een (vals) paspoort regelde (CGVS, p.8 & 9). Dit is opmerkelijk, gezien u bij de DVZ nog verklaarde dat uw eigen paspoort zich bij de smokkelaar bevond en dat hij voor u een visum regelde (verklaring DVZ, vraag 24). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u dit nooit verklaarde (CGVS, p.9). Het lijkt nochtans weinig geloofwaardig dat een werknemer van de DVZ dergelijke verklaringen zou uitvinden. Het is bovendien uitgesloten dat u en uw vrouw een internationale vlucht zouden genomen hebben, zonder ergens een paspoort te hebben moeten voorleggen.

Verder verklaart u dat uw vrouw vroeger ook over een paspoort beschikte (CGVS, p.8). Dit zou ze volgens u gaan halen zijn toen jullie ooit een visum trachtten te bemachtigen om naar Frankrijk te reizen (CGVS, p.8). Uw vrouw daarentegen, beweert nooit een paspoort te hebben gehad (CGVS, p.4). Een weinige overtuigend antwoord, gezien uit de informatie waarover de DVZ beschikt, blijkt dat u en uw vrouw op 5 september 2015 een visumaanvraag indienden bij de Franse ambassade te Kabul en hierbij beiden een paspoort neerlegden (zie administratief dossier). De vaststelling dat u en uw vrouw niet eerlijk zijn en informatie trachten achterhouden, ondermijnt jullie algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof kan hechten aan de problemen die u en uw familie zouden gehad hebben met Mullah Tarakhel. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw broer en diens familie zich baseerden op identiek dezelfde vervolgingsfeiten en dat het CGVS deze asielmotieven op omstandige wijze heeft weerlegd in de beslissing van uw broer van 30 juni 2017 (zie administratief dossier). Dat u en uw vrouw zich nu op hetzelfde asielrelaas beroepen, maakt dat er ook aan jullie relaas geen geloof kan gehecht worden. Eén van de redenen waarom de verklaringen van uw broer H.M.H. niet geloofwaardig bleken, was het feit dat er wat schortte aan het tijdstip van de beweerde feiten. Uw broer legde een klachtbrief neer gericht aan de politie van Kabul alsook een brief van naburige handelaren. Beide documenten zouden jullie problemen bevestigen. De datum die wordt vermeld op deze documenten (namelijk de 1ste van de 2de maand van 1395 = 20 april 2016), viel echter een maand later in de tijd dan het moment waarop de vingerafdrukken van uw broer en zijn vrouw in Griekenland werden genomen (namelijk 9 maart 2016, zie administratief dossier). Gezien u verklaart op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten (CGVS, p.10), ondermijnt deze vaststelling ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U probeert deze tegenstrijdigheid op uw gehoor bij het CGVS te verklaren en beweert dat de klachtenbrief een brief is die door een werknemer van jullie werd afgehaald bij de politie, na jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.11). Hij zou het document gaan halen zijn op de dag die vermeld staat op

deze brief (CGVS, p.11). Door een miscommunicatie schreef de politie volgens u de dag neer waarop deze medewerker om bevestiging ging vragen en niet de exacte dag van het incident (CGVS, p.11). Volgens u vond dit beweerde incident in werkelijkheid plaats op de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016). Ook de brief die door uw broer werd neergelegd en waarin naburige handelaren uw problemen bevestigen, zou volgens u een foutieve datum vermelden (CGVS, p.12). Door het analfabetisme van deze medewerker zouden de naburige handelaren een bevestiging van uw problemen hebben ondertekend met de foutieve datum, zo beweert u (CGVS, p.12). Aan deze verklaringen kan geen enkel geloof gehecht worden. Zo werd de klachtbrief die uw broer neerlegde tijdens zijn gehoor vertaald, en bleek dat u en uw broer in de 'ik-vorm' jullie problemen uitklaarden (CGVS H.M.H., p.9, zie administratief dossier). Bovendien maakte uw broer geen enkele melding als zou een werknemer van jullie die brief zijn gaan halen, noch liet hij verstaan dat deze datum niet de werkelijke datum van het incident zou zijn. Integendeel, toen men uw broer vroeg wanneer het document van uw naburige handelaren werd opgesteld, antwoordde hij 'dezelfde dag' (CGVS H.M.H., p.9, zie administratief dossier). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u en uw broer eerder ook klacht zouden zijn gaan indienen, maar dan geen enkel bewijsstuk van de politie zouden meegekregen hebben, zoals u verklaart (CGVS, p.11).

Dit is niet de enige manier waarop u een verklaring probeert te bieden voor de opmerkelijke vaststelling dat de vingerafdrukken van uw broer al op 9 maart 2016 in Griekenland werden afgenomen. Hoewel u en uw broer verklaren op hetzelfde moment Afghanistan te hebben verlaten, verklaart u dat u vertrok tien dagen na de 2de van hout van 1394 (=21 februari 2016) (CGVS, p.7), terwijl uw broer verklaarde te zijn vertrokken 'einde hamal, rond saur' (= ongeveer midden april/begin mei) (CGVS H.M.H., p.6, zie administratief dossier). U lijkt heden uw beweerde dag van vertrek te wijzigen om uw relaas geloofwaardig te maken. U verklaarde bij de DVZ namelijk nog dat u Afghanistan verliet op de 10de van de 2de maand van 1395 (=29 april 2016). U zei ook dat jullie drie maanden onderweg waren (vragenlijst DVZ, vraag 31). Hoewel uw vrouw niet het precieze jaar wist op te geven, gaf ook zij bij de DVZ aan te zijn vertrokken op de 10de van de 2de maand (verklaring DVZ H.R., vraag 31). Dat uw vrouw verklaart dat ze dit niet zei (CGVS H.R., p.3), is geen afdoende verklaring. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u omstreeks 21 februari 2016 Afghanistan zou hebben verlaten.

Verder dient er te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen die uw vrouw aflegde. Zo verklaarde ze tijdens haar gehoor op de DVZ nog dat een paar mannen naar uw winkel kwamen en enkele dagen later ook naar jullie huis kwamen (vragenlijst DVZ H.R., vraag 3.5). Op het CGVS verklaart ze daarentegen dat deze mannen de volgende dag zouden gekomen zijn en ontkent zij bij de DVZ zoiets te hebben gezegd (CGVS H.R., p.6). Ook verklaarde ze bij de DVZ dat ze nog enkele dagen thuis zou gebleven zijn, nadat deze mannen zouden zijn langsgesproken (vragenlijst DVZ H.R., vraag 3.5). Ook hier spreekt ze zichzelf tegen, gezien ze bij het CGVS verklaart de volgende dag het huis te hebben verlaten (CGVS H.R., p.6). Dat uw vrouw zich tegenspreekt over de beweerde feiten, net zoals bovendien ook uw broer deed (zie administratief dossier), bevestigt dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara's bevestigen uw identiteit en die van uw vrouw en kinderen, die in deze beslissing niet wordt betwist. Dat u en uw broer een winkel uitbaatten, zoals de documenten in verband met deze winkel dienen aan te tonen, wordt evenmin in twijfel getrokken. Wat betreft de brieven die van de politie uit Kabul zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat reeds in bovenstaande beslissing twijfels werden geuit bij de authenticiteit van deze documenten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dergelijke document uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft de berichten van buurtbewoners en andere winkeliers die werden opgestuurd via Viber en ook werden afgedrukt, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten bezwaarlijk als objectief

kunnen worden beschouwd. Deze documenten kunnen aldus evenmin bovenstaande beslissing ombuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben.

De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad

Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De heer H.M.H. (eerste verzoeker) en diens echtgenote H.D. (eerste verzoekster) (RvV X), mevrouw H.B. (tweede verzoekster) (RvV X), de heer H.A. (tweede verzoeker) (RvV X) en de heer H.Q.S. (derde verzoeker) en diens echtgenote H.R. (derde verzoekster) (RvV X), zijn familie van elkaar en beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur."

Na een korte theoretische uiteenzetting, betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen als volgt:

(1) Verzoekers betwisten de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de leeftijd van tweede verzoeker. Er werd immers geen rekening gehouden met zijn taskara, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat hij 16 jaar was bij zijn aankomst in België. Gezien niet wordt gemotiveerd waarom dit stuk vals is of geen bewijswaarde heeft, dient de bewijskracht ervan aanvaard te worden.

(2) Wat het feit betreft dat de vingerafdrukken van eerste verzoeker en verzoekster, en tweede verzoekster werden genomen in respectievelijk Griekenland en Duitsland, merken verzoekers op dat zij

en hun familie dit niet verzwegen hebben, doch dat zij dit zich “*in de hectische periode van de vlucht en het doorkruisen van Europa*” niet herinneren.

(3) Verzoekers voeren aan dat zij zich geen landen kunnen herinneren waar zij doorheen gereisd zijn, doch dat zij de opeenvolgende plaatsen kunnen vernoemen. Zij hebben echter geen kennis van de namen van de “*lokaliteiten*”, omwille van de onbekendheid met de taal en schrijfwijze van deze plaatsen. De verklaring van de eerste verzoeker dat hij niet weet naar welke bestemming hij vloog vanuit Afghanistan is dus aannemelijk. Tweede verzoeker wist niet of men op de bestemming Farsi sprak noch of het een islamitisch land was omdat het donker was en zij in de nacht reisden.

(4) Verzoekers betwisten de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de geloofwaardigheid van hun vluchtmotieven. Zij voeren aan dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen de datum van de neergelegde klachtenbrieven en de datum van afname van de vingerafdrukken van eerste verzoeker en verzoekster in Griekenland. De klachtenbrieven werden immers afgeleverd door de politie de dag dat de mannen van Mullah Tarakhel naar de winkel van eerste en derde verzoeker kwamen, namelijk op de eerste dag van de tweede maand van 1395 (20 april 2016). De vingerafdrukken van eerste verzoeker en verzoekster werden genomen op 9 mei 2016 in Griekenland, zodat er verkeerdelijk werd besloten dat zij zich een maand voor het incident reeds in Griekenland bevonden.

(5) Verzoekers menen bovendien dat de verklaringen van eerste verzoeker geen noemenswaardige tegenstrijdigheden bevatten. Hij gaf immers reeds tijdens het interview bij aanvang van de procedure aan dat hij naar de politie stapte voor hij door Mullah Tarakhel gebeld werd, zoals hij ook vermeldde tijdens het CGVS-interview. Hij heeft tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit verklaard dat hij naar de politie stapte de ochtend nadat Mullah Tarakhel hem belde. Waar eerste verzoeker tijdens het CGVS-interview bovendien verklaarde dat hij de woordvoerder wegduwde nadat hij vertelde dat hij voor Mullah Tarakhel werkte, verbeterde hij zichzelf nadien door de chronologie te wijzigen door te verklaren dat deze persoon verklaarde voor Mullah Tarakhel te werken nadat hij hem wegduwde.

(6) Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, citeren verzoekers uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013. Hieruit blijkt dat er een algemeen probleem bestaat in Afghanistan, dat recht geeft op toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met het profiel van verzoekers, daar zij ook door hun persoonlijke situatie gevaar lopen. Verzoekers citeren andermaal uit de UNHCR Guidelines en menen dat het profiel van eerste en derde verzoeker beantwoorden aan de risicoprofielen die erin geschetst worden. Zij herhalen de vervolgingsfeiten door Mullah Tarakhel.

(7) Derde verzoeker en verzoekster betwisten in hun verzoekschrift verder dat zij moedwillig informatie hebben verzwegen over hun reisroute naar België. Derde verzoeker heeft tijdens het CGVS-interview verklaard dat hij onder druk van ‘andere mensen’ de namen van de landen van zijn reisroute heeft verzwegen, doch noemt vervolgens enkele landen op. Het is aannemelijk dat hij niet weet op welke plaats hij landde na zijn vlucht uit Afghanistan, omdat het nacht was. Hij legde tevens correcte verklaringen af over het bezit van zijn paspoort. Hij verklaarde namelijk dat zijn paspoort gestolen werd toen zijn huis werd binnengevallen en weet niet of de smokkelaar ooit een paspoort voor hem regelde. Derde verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure niet dat zijn paspoort zich bij de smokkelaar bevond – dit betreft een misverstand. Hij gaf bovendien aan dat zijn echtgenote over een paspoort beschikte. Dit wordt volgens hen ondersteund door de informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij ooit een visumaanvraag indienden bij de Franse ambassade te Kabul en hierbij een paspoort neerlegden.

(8) Zij voeren verder aan dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen de datum van de neergelegde klachtenbrieven en de datum van afname van de vingerafdrukken van eerste verzoeker en verzoekster in Griekenland. De klachtenbrieven werden immers afgeleverd door de politie de dag dat de mannen van Mullah Tarakhel naar de winkel van eerste en derde verzoeker kwamen, namelijk op de tweede dag van hout 1395 (21 februari 2016). De vingerafdrukken van eerste verzoeker en verzoekster werden genomen op 9 mei in Griekenland, zodat er verkeerdelijk werd besloten dat zij zich voor het incident reeds in Griekenland bevonden.

Derde verzoeker heeft de vermeende tegenstrijdigheid uitgebreid trachten te verklaren tijdens het CGVS-interview. Hij legt uit dat de klachtenbrief door zijn werknemer werd afgehaald bij de politie, na hun vertrek uit Afghanistan. Omwille van een miscommunicatie werd in de klachtenbrief de datum

opgeschreven waarop zijn werknemer de klacht ging vragen, doch niet de datum van het incident. Ook op de klachtenbrieven van zijn broer en de getuigen werd een foutieve datum vermeld. De klachtbrief die eerste verzoeker neerlegde werd tijdens zijn CGVS-interview vertaald en in de ik-vorm opgesteld.

2.1.2. In een aanvullende nota van 15 maart 2018 voegt de commissaris-generaal het “*COI Report Afghanistan: Security situation*” van EASO van december 2017.

2.1.3. Derde verzoeker en verzoekster voegen in een aangetekend schrijven van 23 maart 2018 een aanvullende nota met een psychologisch attest ten aanzien van derde verzoekster toe. Deze aanvullende nota, op de Raad toegekomen op 26 maart 2018 en waarvan verzoekers geen melding maakten ter terechtzitting, werd dus ter kennis gebracht na de sluiting van de debatten. In toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, wordt de aanvullende nota uit de debatten geweerd.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gesteund.

2.3. Verzoekers slagen er niet in om hun vluchtrelaas aannemelijk te maken. De Raad merkt vooreerst op dat van hen mag worden verwacht dat zij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over hun verzoek, van in vertrouwen nemen meet af aan door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Zij hebben de verplichting om hun volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over hun verzoek, en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij de instanties zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en relaas. De instanties mogen van verzoekers correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over hun identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu blijkt uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen aflegden over de leeftijd van tweede verzoeker. Zij voeren aan dat uit diens taskara blijkt dat hij zestien jaar is, doch dit klemt met de beslissing van de dienst Voogdij inzake de leeftijdsbepaling, waarvan verzoekers niet aantonen dat het resultaat werd betwist via de voorziene beroepsprocedure bij de Raad van State. Voor de Raad staat de beslissing van de dienst Voogdij dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat tweede verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat hij minderjarig zou zijn. Het feit dat verzoekers na confrontatie met het leeftijdsonderzoek vasthouden aan de ongeloofwaardig geachte geboortedatum toont aan dat zij bewust de Belgische instanties trachten te misleiden. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid, alsook aan de bewijswaarde van de voorgelegde taskara van tweede verzoeker. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoekers er ten onrechte van uitgaan dat aan de voorgelegde taskara slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers wordt bovendien verder ondergraven door hun verklaringen over hun reisweg. In tegenstelling tot wat zij beweren, is het niet aannemelijk dat zij zich niet zouden herinneren dat de vingerafdrukken van eerste verzoeker en verzoekster alsook die van tweede verzoekster werden genomen in Griekenland respectievelijk Duitsland.

Tevens is het ongeloofwaardig dat verzoekers niet op de hoogte zouden zijn van de landen die zij doorkruisten na hun vertrek uit Afghanistan (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12; administratief dossier eerste verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p.

5; administratief dossier tweede verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 3; administratief dossier tweede verzoeker, stuk 4, p. 6-7; administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, stuk 4, p. 9, stuk 4B, p. 5). Enkel derde verzoeker kan na confrontatie enkele landen opnoemen (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, stuk 4, p. 10). Het verweer van verzoekers dat zij niet bekend waren met de taal en de schrijfwijze van de landen die zij doorkruisten, alsook hun verweer dat het donker was toen zij landden met het vliegtuig vanuit Afghanistan, kan geenszins een afdoende verklaring vormen voor hun onwetendheid hieromtrent. Dat zij onder druk gezet werden door de smokkelaar kan evenmin een verschoning bieden voor het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over hun reisweg in het kader van hun verzoek om internationale bescherming.

Daarenboven stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten door Mullah Tarakhel zoals weergegeven door verzoekers. Uit de door verzoekers neergelegde klachten- en getuigenbrief en de verklaringen van eerste verzoeker hierover (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9-10) blijkt dat het incident met Mullah Tarakhel in de winkel van eerste en derde verzoeker waardoor verzoekers Afghanistan dienden te ontvluchten plaatsvond op de eerste dag van de tweede maand van 1395 (20 april 2016). Dit klemt echter met de informatie beschikbaar in het administratief dossier waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van eerste verzoeker en verzoekster genomen werden op 9 maart 2016 in Griekenland. Het verweer van verzoekers dat deze vingerafdrukken genomen werden op 9 mei 2016 in Griekenland doch niet op 9 maart, vindt geen steun in het administratief dossier. Dat eerste verzoeker en verzoekster zich meer dan één maand voordat de vermeende vervolgingsfeiten door Mullah Tarakhel, waarbij zij verklaarden aanwezig te zijn, in Griekenland bevonden, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten.

Derde verzoeker en verzoekster herhalen in hun verzoekschrift hun verklaringen tijdens de CGVS-interviews dat de neergelegde klachtenbrief door een werknemer werd afgehaald bij de politie, nadat verzoekers reeds waren vertrokken uit Afghanistan. De datum vermeld in de klachtenbrief is de datum waarop de werknemer de klacht ging afhalen en niet de dag waarop het incident met Mullah Tarakhel plaatsvond, gezien dit plaatsvond op de tweede van hout van 1394 (21 februari 2016). De door verzoekers neergelegde getuigenbrief bevat eveneens een foutieve datum, hetgeen niet werd opgemerkt door de getuigende handelaars omdat zij analfabeet zijn. Zij gaan hiermee echter voorbij aan de motivering in de bestreden beslissingen die terecht oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen. Uit de vertaling van de klachtenbrief tijdens het CGVS-interview van eerste verzoeker blijkt immers dat deze werd opgesteld door eerste en derde verzoeker in de 'ik-vorm' en dat het document vermeldt dat "(...) ik en mijn broer Q.H. op 1395, 2de maand, 1ste in onze winkel waren in Markaz en dat er gewapende mensen kwamen (...)". Eerste verzoeker vermeldde hierbij niet dat de brief werd afgehaald door een werknemer, noch dat de datum die op het document vermeld stond niet de datum betrof waarop het incident plaatsvond. Eerste verzoeker verklaarde over de neergelegde getuigenbrief bovendien dat deze dezelfde dag werd opgesteld als het incident en vermeldde hierbij evenmin dat de datum die in het document vermeld stond niet overeenstemde met de datum van het incident (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9). Bovendien is het niet aannemelijk dat eerste en derde verzoeker geen bewijsstuk van de politie zouden hebben gekregen op de dag dat zij de klacht zijn gaan indienen, zoals derde verzoeker verklaarde (administratief dossier derde verzoeker, CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 11).

Derde verzoeker verklaarde tijdens zijn CGVS-interview bovendien dat hij Afghanistan ontvluchtte op de tweede van hout van 1394 (21 februari 2016) (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 14), doch dit klemt met zijn verklaringen alsook die van zijn echtgenote bij aanvang van de procedure dat zij Afghanistan ontvluchtten rond de tweede maand van 1395 (april 2016) (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, stuk 15, DVZ-verklaring, p. 10). Derde verzoeker verklaarde bovendien dat hij op dezelfde moment als zijn broer Afghanistan verliet (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 13-14), terwijl eerste verzoeker verklaarde Afghanistan te hebben verlaten de tiende van de tweede maand 1395 (30 april 2016) (administratief dossier eerste verzoeker, DVZ-verklaring, stuk 16, p. 11). De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat derde verzoeker en verzoekster na kennisname van de bestreden beslissingen van hun familieleden hun verklaringen trachtten aan te passen, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de vermeende vervolgingsfeiten.

De geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten wordt bovendien verder ondergraven door verschillende tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers.

Eerste verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure dat hij naar de politie stapte de ochtend nadat Mullah Tarakhel hem belde (administratief dossier eerste verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 16, p. 2), terwijl hij tijdens het CGVS-interview verklaarde dat hij naar de politie stapte voordat hij door Mullah

Tarakhel gebeld werd (*Ibid.*, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7, 10). Eerste verzoeker herhaalt zijn verklaring dat hij dit nooit zo gezegd heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken doch de Raad merkt op dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Dari en dat hij deze voor akkoord ondertekende zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoekers verklaringen zijn dan ook duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat zijn verweer niet wordt aanvaard. Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat eerste verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens het CGVS-interview over het tijdstip waarop hij de woordvoerder van Mullah Tarakhel wegduwde, daar hij eerst verklaarde dat dit gebeurde nadat deze had aangegeven dat hij voor Mullah Tarakhel werkte en vervolgens verklaarde dat hij verklaarde voor Mullah Tarakhel te werken nadat verzoeker hem wegduwde (*Ibid.*, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 6 en 11). Verzoeker voert louter aan dat hij de chronologie wijzigde, doch hij gaat hiermee voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“Deze wijziging in uw relaas komt er nadat men u de vraag stelt waarom u een werknemer van een dergelijk gevaarlijk man als Mullah Tarakhel zou duwen (CGVS, p.11). Het lijkt er dan ook op dat u na deze vraag tot het besef kwam dat het weinig logisch is dat u tegen dergelijk persoon zou optreden. Ook al zou u niet geweten hebben wie deze mannen waren, dan nog is het ongeloofwaardig dat u dergelijk verzet zou aantekenen tegen mannen die met wapens uw winkel zouden zijn binnengekomen (CGVS, p.6). Bovendien verklaart u dat deze materialen slechts enkele duizenden dollars waard waren (CGVS, p.10) en dat u sommige dagen tot 200 000 Afghani verdiende (= ongeveer 3000 dollar) (CGVS, p. 13). Dat u hiervoor in de clinch zou gaan met gewapende mannen, is eveneens ongeloofwaardig.”*

Daarenboven merkt de Raad op dat derde verzoekster eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde, die niet worden betwist door derde verzoeker en verzoekster in hun verzoekschrift. Derde verzoekster verklaarde bij aanvang van de procedure dat de mannen van Mullah Tarakhel naar hun huis kwamen enkele dagen nadat zij de winkel van eerste en derde verzoeker bezocht hadden (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, stuk 13B, p. 1). Dit klemt echter met verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-interview alsook met de verklaringen van haar familieleden, waaruit blijkt dat de mannen van Mullah Tarakhel naar hun huis kwamen de dag nadat zij de winkel bezocht hadden (*Ibid.*, CGVS-gehoorverslag, stuk 14B, p. 6; CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 4; administratief dossier eerste verzoeker, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8; administratief dossier eerste verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5; administratief dossier tweede verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 9, p. 2; administratief dossier tweede verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 1). Derde verzoekster verklaarde bij aanvang van de procedure tevens dat zij nog enkele dagen zouden zijn thuisgebleven na de aanval door Mullah Tarakhal (administratief dossier derde verzoeker en verzoekster, stuk 13B, p. 1), terwijl uit haar verklaringen tijdens het CGVS-interview en die van haar familieleden blijkt dat zij reeds de volgende dag het huis zouden hebben verlaten (*Ibid.*, CGVS-gehoorverslag, stuk 14B, p. 6; CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 4; administratief dossier eerste verzoeker, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8; administratief dossier eerste verzoekster, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 4; administratief dossier tweede verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 2). De Raad merkt op dat de verklaringen van derde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen in het Dari, en dat zij deze voor akkoord ondertekende zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Haar voormelde verklaringen zijn dan ook duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Voorgaande vaststellingen volstaan opdat geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten zoals weergegeven door verzoekers, zodat een onderzoek van de grieven gericht tegen de motieven over het paspoort van derde verzoeker en verzoekster zich niet opdringt.

In zoverre verzoekers verwijzen naar hun risicoprofiel omwille van de werkzaamheden van eerste en derde verzoeker in een winkel in bouwmaterialen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekers geciteerde informatie niet blijkt dat dergelijk profiel een risicoprofiel zou zijn, los van de vraag of een risicoprofiel op zich zou volstaan om aan te tonen dat zij persoonlijk bij een terugkeer naar Afghanistan dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de door hun aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoekers ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, halen zij geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan dit profiel gelinkte problemen aan.

De door verzoekers neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. In de bestreden beslissingen werd immers reeds omstandig gemotiveerd waarom hieraan elke bewijswaarde dient te worden ontzegd. De door verzoekers neergelegde taskara's hebben louter betrekking op

persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Bovendien werd reeds opgemerkt dat de bewijswaarde van de taskara van tweede verzoeker relatief is, zodat ook de bewijswaarde van de overige neergelegde taskara's kan worden betwist. Betreffende de werkvergunningen en facturen van de winkel van eerste en derde verzoeker, merkt de Raad op dat deze gegevens niet worden betwist. Wat betreft de door verzoekers neergelegde klachtenbrief en getuigenbrief en de door derde verzoeker en verzoekster neergelegde brief van de politie in Kabul, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat de inhoud tegenstrijdig is met de afgelegde verklaringen zoals opgenomen in het administratief dossier. De Raad sluit zich overigens aan bij de opmerkingen van de commissaris-generaal dat uit objectieve landeninformatie, met name de "COI Focus. Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van Cedoca van 27 juni 2013 blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie kunnen worden aangekocht, zowel documenten die uitgaan van de overheid als degene die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Een document, om bewijswaarde te hebben, dient bovendien coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, *quod non in casu*. De artikelen over Mullah Tarakhal bevatten louter algemene informatie en verzoekers tonen niet aan dat zij verband houden met de vermeende vervolgingsfeiten. Ook uit de neergelegde foto's kan niet worden opgemaakt dat zij een bewijs vormen voor de hierboven beschreven omstandigheden. Wat de door derde verzoeker en verzoekster neergelegde 'viber'-berichten betreft, wijst de Raad er andermaal op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*. Dergelijke berichten volstaan op zich niet als een bewijs van de vermeende vervolgingsfeiten, daar zij geen officieel noch objectief karakter hebben en aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekers, Kabul, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Het betoog van verzoekers is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissingen.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal het "COI Report Afghanistan: Security situation" van EASO van december 2017 heeft toegevoegd, waarin de voormelde situatie genoegzaam bevestigd wordt.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met hun persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekers voeren geen andere redenen aan waarom zij niet kunnen terugkeren naar Kabul.

Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP